

A föld alatt,
a súlyos, sötét föld alatt,
a gazban, az aljban

lapuló koszos
gyökér
gyökér,

függélyes
göcsös
kígyó,

címerállatunk.

Karafiáth Orsolya

BESTIÁRIUM: A RÉT

Ne hidd, hogy együgyű. Az ösztöne
véletlenül se csalja meg a méhet.
Értékeli, ahogy feszülve nyúlik
a könnyű test, ellentartván a szélnek.

Pazarlod mézed – ezt hallom felőle.
Leleplezhetne; rossz vagyok virágnak.
Bár itt mindent zsigerből ismerek.
A lusta hervadást. Roppanva: szárat.

A Napra nyílni! Ezt is. Illatot!
S a görcsöt, hogy „a földhöz tartsd magad”.
Holott a földet kérni nem lehet.
Az elhaló gyökérhez is tapad.

A méh is játszik csak, fullánkja pontos.
„A mérget bírod-e?” „Bírom, bizony!”
Hisztéria a vérben, láng a bőrön.
De rögvest csillapul a fájdalom.

Túrázók jönnek. Nem látják a dermedt
lüktetést, egy szál magam a réten.
Lassan minden növényt csokorba szednek.
Megrezdülök, hogy egyikük kitépjen.